

In deze rubriek gaat COLLECT op zoek naar de mens achter de professional. Elke maand voelen we een kunstpersoonlijkheid aan de tand over meer intieme thema's als lievelingskost of favoriet tijdverdrijf. Didier Claes (°1975, Kinshasa), gespecialiseerd in Afrikaanse antiquiteiten, bijt de spits af.

TEKST: ELIEN HAENTJENS FOTO: GUY KOKKEN

Didier Claes

Als kind van een Congolese moeder en een Belgische vader groeit Didier Claes op in Kinshasa. Als hij op zijn dertiende naar Brussel op bezoek komt, verkoopt hij enkele Afrikaanse hoofdtooien aan antiquairs. Wanneer het gezin in 1991 definitief naar Brussel verhuist, specialiseert Claes zich verder in

de Afrikaanse kunst. Na al die jaren lopen werk en leven voortdurend in elkaar over. “Als ik in Brussel ben, ga ik elke ochtend naar de galerij. Brussel is voor mij echt verbonden met werk, waardoor ik soms eerder het vliegtuig neem om een tentoonstelling in New York te zien dan er één in Brussel te bezoeken”, vertelt Claes. “Alleen tijdens de vakantie kan ik echt mentaal uitrusten. Vooral Afrika, met de zee, laat me toe om mijn geest te bevrijden. Er heerst een andere definitie van het leven en de tijd. Ondanks alle miserie bekijken ze alles positief. Terwijl wij steeds meer willen op steeds minder tijd. Ik denk dat hun kijk op het leven correcter is”, vertelt Claes. “Daarnaast waardeer ik als mesties hun voorliefde om te delen. Daardoor kon ik op het terrein mijn beroep leren. De menselijke uitwisselingen in Afrika zijn fantastisch.”

Trots op Brussel

Hoewel Didier Claes regelmatig naar New York, Londen of Parijs gaat, koos hij er bewust voor om in Brussel te blijven wonen. “Ik ben trots dat Brussel al 25 jaar lang mijn stad is. Niet alleen biedt de stad veel opportuniteiten voor het werk, maar ze is de laatste jaren ook enorm kosmopolitisch geworden. Je vindt hier alle nationaliteiten van de wereld terug, en een chique buurt als de Zavel ligt vlak naast een meer volkse buurt als de Marollen. Bovendien kan je je makkelijk verplaatsen, zelfs als iedereen klaagt over de gesloten tunnels. Zelf vind ik het zalig om elke ochtend met de fiets naar de galerij te rijden. En last but not least: in Brussel kan je heerlijk tafelen aan een zeer redelijke prijs. Nergens anders heb ik bijvoorbeeld al zo lekker Italiaans gegeten. En zeker niet aan vijftien euro voor een hoofdgerecht. Al geniet ik ook van de klassiekers van de Belgische keuken in een instituut als Au Vieux Saint Martin of eet ik wel eens Afrikaans bij Chez Inzia in de Matongéwijk of het nieuwe Kobo in Ukkel. Ik zou een prima restaurantgids zijn”, lacht Claes. “Natuurlijk speelde de opvoeding van mijn vier kinderen ook een rol in de keuze voor Brussel. De oudste studeert nu aan de universiteit, terwijl de jongste net zeven is. In Brussel kunnen ze een goede opleiding krijgen zonder daarom naar een privéschool te moeten. Want ik wil dat ze de reële wereld leren kennen, en de religieuze, raciale en

sociale mix aan den lijve ondervinden. Zelf heeft kunst me geholpen bij de analyse van de wereld. Kunst heeft mijn openheid van geest gestimuleerd.”

Alle tijden en continenten

Hoewel Didier Claes lange tijd op het platteland woonde, ruilde hij zijn woning drie jaar geleden in voor een appartement in de stad. Al voelt het wel een beetje zoals op het platteland, want de woonkamer biedt een vergezicht over Brussel en de toppen van de bomen van een nabijgelegen park. “Daardoor voel ik me hier soms zelfs een beetje in Afrika. Al kies ik voor mijn interieur bewust voor een mix van meubels, objecten en kunstwerken uit verschillende continenten en tijden. Mijn passie als verzamelaar startte met Scandinavisch meubilair, en dan vooral van Poul Kjaerholm. Ik vind het fijn om mij in mijn huis te omringen met mooie meubelen en kunst, want voor mij is design ontegensprekelijk een tak binnen de kunst”, vertelt Claes.

Via Lucio Fontana leerde Claes de Belgische kunstenaars van de Zero-beweging kennen. “Toen ik voor het eerst een werk van Fontana zag, begreep ik er niets van. Maar ik was nieuwsgierig en raakte gefascineerd door de Zero-groep. Zo ontdekte ik het werk van de Belgen Walter Leblanc en Jo Delahaut dat betaalbaar is én ook erg goed. Je moet werken kopen voor wat ze zijn, niet voor wat ze waard zijn. Onlangs was er hier zelfs een handelaar in moderne kunst die dacht dat mijn werk van Leblanc een Fontana was. Net zoals voor mijn zaak koop ik alleen maar de top van de top. Al stuit ik natuurlijk zoals elke verzamelaar steeds op een gebrek aan middelen voor mijn passie”, lacht Claes.

“Mijn hedendaagse kunst gaat perfect samen met de Afrikaanse stukken, zoals mijn collectie kammen uit Ivoorkunst. Net zoals de meeste verzamelaars zijn mijn interesses erg breed. Het verschil is dat ik nooit stukken uit mijn eigen collectie verkoop, terwijl Afrikaanse kunst verkopen mijn beroep is en ik dat dus moeilijk kan weigeren. Al denk ik er sterk over na om een collectie hedendaagse Afrikaanse kunst te beginnen. Ik heb al stukken van onder meer Robin Rhode, Malick Sidibe en Kendell Geers. En als zelfs ik het niet doe, wie dan wel?”